

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2015. október

Rózsafüzér királynéja

Elgondolkodtató lehet számunkra, hogy a mindig újdonságot hirdető és kereső világunkban a Rózsafüzér őrzi népszerűségét. Az emberek imádkozzák nagy bazilikákban, kis vidéki templomokban, vonaton és orvosi várótermekben. Az utóbbi időben pedig egyre többen a kocsijuk visszapillantó tükrére függesztik. A választ, úgy érzem, hogy egyszerűen meg lehet adni: A Rózsafüzér az Istennel kapcsolatban élő keresztény ember „útítársa” az élet zarándokútján. Titkain keresztül feltárnak Isten mélységes titkai és szeretetének jelei. A titkok ugyanis, mint az ablakok, rányitják a hívő ember szemét a végtelen Isten egy-egy megnyilvánulására, és a titkokon keresztül az egész misztérium közel kerül hozzánk. Az egymást követő titkok pedig az Isten szeretetének kibontakozását is elénk tárják.

Monforti Grignon Lajos így ír a Rózsafüzér titkainak szemléléséről: „A keresztény lélek fő feladata, hogy a tökéletességre törekedjék. »Az Isten hú utánczó legyetek, mint az Ő szeretett gyermekei.«, mondja az

Apostol.” Ez a kötelesség számunkra oly fontos, hogy ettől függ örök üdvösségünk.

Nisszai Szent Gergely finoman figyelmeztet, hogy festőkké váljunk. Lelkünk az üres vászon, azon kell forgatni az ecsetet. Az erények a színek, szép ragyogó színek. Az eredeti minta pedig, amit le kell másolnunk: Jézus Krisztus, az élő és tökéletes mása az Örök Atyának. A festő modellt állít maga elé, és minden ecsetvonásnál rátekint mintaképre; hasonlóképpen a keresztény is Jézus Krisztus életét és erényeit tartja szem előtt, hogy ne mondjon, ne gondoljon, és ne tegyen semmit, ami ne egyezné Krisztus szellemével. A szent rózsafüzér tizenöt, illetve húsz titka hozza szemünk elé az eszményképet: Jézus és

Mária életét, amit le kell mintáznunk.

A szentek példáját követve, mi is fogadjuk magunk mellé a rózsafüzért útítársnak, és engedjük, hogy annak titkain elmélkedve egyre jobban hasonlítsunk Üdvözítőnkhez.

Ferenc atya

Gondolatok Máriáról

Oktober Szűz Mária hónapja: Égi édesanyánké, akit szeretünk, tisztelünk és nagy bajban hozzá fohászodunk, hogy járjon közben értünk Szent Fiánál.

A Mária-kultusz világszerte és Magyarországon is áthatja a hívek szívét. Világszerte Mária kegyhelyek sokasága található. Közvetlen közelünkben van Máriaremete, Makkosmária, Márianosztra, távolabb Máriapócs, Máriagyúd, a környező országokban Máriacell, Máriaradna, Máriabeszterce, továbbá a lassan világhírűvé váló Csiksomlyó és a lengyelhonbéli Czenstohova. Lehetne még folytatni a felsorolást. Ezek zarándokolnak a Mária úton. Itt Budán, a mi templomunk Sarlós Boldogasszony nevét viseli, s a közelben található a Havas Boldogasszonyról és a Kövi Szűz Máriáról elnevezett templomok is.

Végül egy személyes élményemet szeretném megosztani. Tavaly a törökországi Epheszoszban, Mária házában jártam. A hagyomány szerint a ma látható ókori romoktól négy kilométerre található az a hely, ahol az idős Mária utolsó éveit János apostollal töltötte és ahol „elszenderült”. A zarándokhely mai neve Meryemana, azaz „Mária háza”. A házat 1891-ben izmiri szerzetesek találták és tarták fel egy német látnoknő útmutatása alapján. Ezt követően az I. századi épületből kis kápolnát alakítottak ki, és kolostor is van mellette. A falakon tömegével függnek a cédulák, melyeken a hívő emberek a Szűzanya közbenjárását, segítségét kéri. Én is feltűztem az enyémet.

R.D.M.

Jairus lányának feltámasztása és egy beteg asszony meggyógyítása (2. rész) (Mt 5.21-43)

... nagy tömeg gyülekezett ... köré, ... ő a tó partján volt. Ekkor odajött hozzá egy zsinagóga-elöljáró, akit Jairusnak hívtak. Amikor meglátta őt, a lábaihoz borult, és így esedezett hozzá: »A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!« El is ment vele. Nagy tömeg követte és szorongatta.

Ne nagyon legyenek illúzióink azzal kapcsolatban, hogy miért szalad össze a tömeg, ha Jézus valahol megjelenik. A történet minden valószínűség szerint Kafarnaumban játszódik, ott pedig Jézus számos csodat tett: gyógyított, démonokat űzött ki, látványos volt a működése. Nem a tanításra éhes, hanem a csodaváró tömeg fogadja, veszi körül a parton a Mestert. Az izgalom fokozódik, hiszen egy közismert ember kéri tőle leánya meggyógyítását. Lám itt az esemény, gyerünk, nézzük, lássuk, mit tud ez a vándortanító!

Jairus nyilván mindent megtett kislánya gyógyulásának érdekében, de kudarcot szenvedtek kísérletei. Az orvosi költségek nyilván nem akadályozták a gyógyítást, előkelő és minden bizonnyal gazdag ember volt. A zsinagóga vezetésébe nem választottak be akármilyen ágrólszakadt jöttmentet. Meghallja, hogy jön a csodás gyógyító, rohan, megalázza magát előtte és esedezik a segítségéért. Sietni kell, a kislány a halálán van. Jézus meghallgatja és megy vele a kislány betegágyához. Ez nem a kafarnaumi százados hite, aki tudja, hogy Jézusnak hatalmában áll személyes jelenléte, érintés és hasonlók nélkül is gyógyítani, de abban biztos, hogy haldokló lányát meg tudja gyógyítani. A dráma csak ez után kezdődik.

Egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vér folyásos volt, és sokat szenvedett a számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még rosszabbul lett, amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintette a ruháját. Azt gondolta: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.« Valóban mindjárt megszűnt a vér folyása, és érezte testében, hogy meggyógyult betegségétől. De Jézus, aki azonnal észrevette, hogy erő ment ki belőle, a tömeghez fordult és megkérdezte: »Ki érintette meg a ruhámat?« Tanítványai azt felelték neki: »Látod, hogy mennyire szorongat téged a tömeg, és mégis kérdezed, ki érintett

engem?« Erre körültekintett, hogy lássa, ki volt az. Az asszony pedig, aki tudta, hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és őszintén elmondott neki mindent. Ő pedig ezt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól.«

Van a tömegben még valaki, aki gyógyulást remél, egy tizenkét éve vér folyásos asszony. A vérző asszony tisztátalan a mózesi törvény szerint, amit megérint, amire leül, amin fekszik, minden-minden tisztátalanná válik. A családjában olyan lehet, mint egy szünni nem akaró átok, örökké rituálisan tisztogatni kell utána, lényegében a családi munkamegosztásban sem vehet részt, ... erről nem ír az evangélium, hiszen a korabeli emberek, akik valamilyen kapcsolatban voltak a zsidókkal, pontosan tudták, hogy micsoda csapás ez az asszonynak is, meg a közvetlen környezetének is. Ez

pedig az asszony számára csak a külső probléma. Az orvosok a tudói, hogy normális esetben is hány asszony kínlódik vérszegénységgel, amit így-úgy igyekeznek a mai orvostudomány korrigálni. A mai nőgyógyászat talán megoldaná a problémát, talán. De kétezer évvel ezelőtt? Szegény beteg asszony nyilván végigélte a súlyos vérszegénység

minden tünetét, a fejfájástól a rettenetes gyengeségig.

Az orvosok pedig pénzbe kerülnek. Sokba kerülnek az orvosságok is, amiket javasolnak, előírnak. Lehet, hogy eleinte, esetleg az első években a családja mellette állt, de ez a helyzet tizenkét éve tart, előbb vagy utóbb kifogy a türelem, vége az együttérzésnek. Marad a kiszolgáltatottság, együtt van a fizikai és a lelki nyomorúság.

Jézust valamiféle varázslatos gyógyítónak hiszi. A ruha érintése elég, attól már meg fogok gyógyulni – véli. És amire számít, bekövetkezik a gyógyulás, érzi, és amire nem számít, nem marad észrevétlen a dolog. Jézus megáll, megfordul, a tömeg egyre sűrűbb Jézus körül, és Jézus azt kérdezi, hogy ki érintette meg. Mindezt egy egymást és Jézust taszigáló tömeg közepén.

Itt kezdődik Jairus drámája. Ahelyett, hogy szedné a lábát a mester, ahelyett, hogy sietne, hiszen nagy, jóvátételmentlen a baj, és megáll, és értelmetlenül kérdezősködik. Ja, itt van ez a közismerten tizenkét év

óta beteg asszony. Hát nem érne rá még egy félóra a gyógyulásával, amikor egy halálán lévő gyermekről van szó? És a Mester minek húzza vele az időt? Valaki meggyógyult, jól van, adjunk érte hálát az Úrnak, de a leányom, akihez esetleg már későn ér oda ő nem várhat, a halál angyala ott ólálkodik, az idő meg telik, mi lesz

ha lecsap? – Szörnyű percek lehettek. De a dráma csúcspontja még nem jött el.

Végre Jézus elbocsátja a meggyógyított asszonyt. Gyerünk, gyerünk!

Balthazár Zsolt

Sándor hazatért a falujába

Az utóbbi időben sokat hallunk és beszélünk a hazájukból elvándorló emberekről, a „migránsokról”. Miközben ezt tesszük, talán megfeledezünk arról, hogy a környezetünkben is élnek ilyen vándor emberek. Ők nem a távoli Szíriából vagy Afganisztánból indultak útnak, hanem az ország keleti megyéiből, ahol a nagy bányákat vagy kohászati üzemeket bezárták, és sokan rákényszerültek arra, hogy máshol próbáljanak szerencsét.

Farkas Sándor egy közülük. Húsz évvel ezelőtt családjával Budapestre indult. Először feleségével Békásmegyeren egy szegényes lakásban lakott, és alkalmi munkákat végzett. Felesége halála után hajléktalanná vált, így kényszerből a Kolosy téren illetve annak környékén húzta meg magát. Tavaly, amikor a leányát is elveszítette, élete még kilátástalanabbá lett. Ekkor, a plébánia segítségével,

kapcsolatot keresett otthon maradt testvérével, Attilával, aki hazahívta őt. Egy év elmúltával ez a szinte álomszerű út és találkozás megvalósult. Attila családtagjaival együtt érte jött és hazavitte. Este, amikor asztalnál az ünnepi vacsorát ették, telefonon keresztül könnyeikkel küszködve köszönték meg azoknak, akik ezt lehetővé tették számukra.

Sándor hazatérésének nemcsak Újlak számára van fontos üzenete. Az utóbbi időben tömegméréteket elérő elvándorlás oka elsődlegesen a kizsákmányolás és politikai harcok miatt kialakult nyomor, továbbá annak csalóka reménye, hogy máshol befogadják őket, és boldogan élhetnek. A tartós megoldást az ő esetükben is valószínűleg az jelenti, hogy hazájukban rendeződik a helyzet, nincs szükség arra, hogy elmeneküljenek, és ha ezt már megtették, van lehetőségük arra, hogy visszatérjenek szülőföldjükre.

Ferenc atya

Ars Sacra Újlakon

Hazánk, és azon belül főként Budapest kulturális életében az elmúlt években szokássá vált egy hétvégét vagy még néhány napot a szakrális művészeteknek és ezek fő hordozóinak, a templomoknak szentelni. Amiért az egyház felkarolta ezt a kezdeményezést, az nyilván a missziós lehetőség: nyitott, érdeklődő szellemű embereket vendégül látni a templom – és helyenként a plébánia – falai között.

A rendezvény elnevezése Nyitott Templomok Éjszakájáról Ars Sacra (’Szent művészet’) Fesztiválra változott, és ideje meghosszabbodott. Ennek a keretében kapott helyet szeptember 19-én, szombaton a Nyitott Templomok Napja, melybe plébániánk is bekapcsolódott. Programjainkat Ferenc atya irányításával Hecsei Nikoletta szervezte, ötletesen és gondosan.

Niki vezette délutáni első programunkat a gyerekek számára, „Mesélnek szentjeink” címmel. A foglalkozások kellően építettek a gyerekek (inter)aktivitására.

Délután fél öttől e sorok írója templomi vezetést tartott, melynek során szó esett a templom történetéről, belső berendezéséről és díszítéséről. A fő hangsúlyt az ikonográfia, a szentek ábrázolása kapta, hiszen a hajdan

jelentős részben írástudatlan hívek számára ők példát mutattak és tanítást közvetítettek. (Mind ehhez, mind az előző programhoz legfőbb forrásként az Újlaki Hangok hasábjain a 2002. évi templombúcsútól kezdve megjelenő „Újlaki szentek” cikksorozat szolgált.)

A vezetést pódiumbeszélgetés követte a templomban. Ferenc atya és két beszélgetőtársa „újlaki szentünk”, Szent Margit életének erkölcsi tanulságairól és aktualitásáról beszélt, érintve napjaink égető problémáját, a migránskérdést is.

Az esti 6 órai szentmise annyiban tért el a megszokottól, hogy Balthazár Zsolt rövid magyarázatok formájában ismertette, mikor mi történik és miért, megvilágítva a szentmise egyes részeinek értelmét és funkcióját.

Mise után borkóstoló következett a tavaly ilyenkor használhatóvá takarított régi plébánia-pincében. Öröm volt látni, hogy idős testvéreinket sem riasztotta el a meredek lépcső a pince fölfedezésétől – vagy talán inkább a finom „miseboroktól”, melyekről Budai Kati, valamint a borok forrása, a Korom Családi Borászat képviselőjében Kati lánya, Eszter tartott szakszerű ismertetést. (Az unoka a töltögetésben jeleskedett.)

A lazító program után ismét imádságos következett. A templomban a kereszténység egységéért mondtunk fohászokat és énekeltünk taizéi énekeket Kerek Judit ökümené-felelős gondos irányítása mellett. (Felvetődött, hogy talán nagyobb lett volna a résztvevők száma, ha ez a program pont közvetlenül a szentmise után következik. De sajnos egy ideig érvényben volt az a központi kérés, hogy a különböző templomokban egységes időben imádkozzanak az egységért, ehhez próbáltunk alkalmazkodni.)

Záróprogramként Weisz János testvérünk és zenésztársai dzsesszmuzsikával szórakoztatták a

legkitartóbbakat a Szent István hittanteremben. Zenéjükben több a dallam, mint a harsányság, művészetük képes új barátokat szerezni a műfajnak. És erre több lehetőség is nyílhat, mert szívesen zenélnék máskor is az újlakiaknak.

Csak a Gondviselés tudja, mennyi valósult meg a missziós célokból. Külső érdeklődők aligha jöttek sokan, de a belső missziót, a hívek megerősítését és kapcsolataik építését sem szabad lebecsülni. "Emberé a munka..."

Szaszovszky József

Az alázat és a rácsodálkozás megnyitja a szívet Jézus előtt

Ha képesek vagyunk beismerni, hogy bűnösök vagyunk, akkor megnyílunk a Jézussal való találkozás előtt – mondta meg Ferenc pápa szeptember 3-án, Nagy Szent Gergely pápa, egyházdoktor ünnepén a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén – közli a Vatikáni Rádió.

A hit az Úrral való találkozáshoz vezet minket – mondta a pápa a csodálatos halfogás jelenetéről, amelyben Péter újra kivetí hálóját az egész éjszakai hiábavaló halászat után, mert bízik Jézusban. „Először is szeretem azt gondolni, hogy Jézus ideje nagy részét az utcán töltötte az emberek között, és csak késő este vonult vissza imádkozni; találkozott az emberekkel, kereste őket” – fogalmazott a Szentatyá.

Mi kétféleképpen találkozhatunk az Úrral. Az első mód Péteré, az apostoloké, a népé. Az evangélium

beszél öelötte.” Egy másik csoport, aki találkozott Jézussal, nem hagyta, hogy szívé félelem, ámulat szállja meg, hanem számígtatott. Ők voltak az írástudók: „Hiszen okos ember, igazat szól, de nem a mi érdekeink szerint, nem!” Latolgattak, elhatárolódtak.

A gonosz lelkek is vallották, hogy Jézus Isten Fia, de a törvénytudókhöz és a rossz farizeusokhoz hasonlóan nem volt meg bennük a félelem, a rácsodálkozás képessége. Önteltségük, kevélységük foglyai voltak. Péter elismeri, hogy Jézus a Messiás, de azt is megvallja, hogy ő bűnös ember.

A gonoszok is kimondják Jézusról az igazságot, de saját magukról hallgatnak. Nem tudnak beszélni, mert a gőgjük oly nagy, hogy megakadályozza őket ebben. A törvénytudók így beszélnek: „De hiszen ez intelligens, rátermett rabbi, csodákat művel.” Azt már nem mondják: „Mi gőgösek vagyunk, rátartiak vagyunk, bűnösök vagyunk.” Ha nem vagyunk képesek beismerni bűnösségünket, akkor az eltávolít minket Jézus Krisztus valódi megvallásától.

Ez a képesség, hogy ki tudjuk mondani: bűnösök vagyunk, megnyit minket a Jézus Krisztussal való találkozás döbbenete előtt. Plébániáinkon, a társadalmainkban és a megszentelt személyek között is hányan képesek kimondani, hogy Jézus az Úr? Sokan! De milyen nehéz őszintén kimondani: „Bűnös vagyok.” Könnyebb másokról mondani ugyanezt, igaz? Amikor fecsegünk: ez meg ez, igen...

Ebben mindannyian doktorok vagyunk, nem igaz? Ahhoz, hogy eljussunk a Jézussal való igazi találkozáshoz, kettős hitvallásra van szükség: „Te vagy az Isten Fia, és én egy bűnös ember vagyok”, de nem ám elméletben, hanem ezért meg ezért....

ugyanazt a szót használja ezekre az emberekre, a népre, az apostolokra, Péterre: „félelem szállta meg őket” (vö. Lk 5,9), döbbenet fogta el őket. A nép pedig, aki hallgatta Jézust és érezte ezt az ámulatot, így szólt: „De hiszen ő tekintéllyel beszél. Soha ember így nem

Péter aztán elfeledkezik a találkozás feletti félelemről, és megtagadja az Urat. De miután alázatos, hagyja, hogy az Úr találkozzon vele, és amikor tekintetük összeforr, sírva fakad, és bevallja: „Bűnös vagyok.”

Ferenc pápa csütörtök reggeli homíliájában végül így fohászzkodott: „Az Úr adja meg nekünk a

kegyelmet, hogy találkozzunk Vele, és hagyjuk, hogy Ő keressen minket. Adja meg nekünk e találkozás döbbenetét, mely oly szép. És adja meg nekünk a kegyelmet, hogy életünkben megtegyük ezt a kettős vallomást: »Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, hiszek Benned. És azt is hiszem, hogy bűnös vagyok.«”

(Magyar Kurír 2015. szeptember 3.)

Mindenkinek kerülnie kell a képmutatást, a pápának is

Ahhoz, hogy irgalmasak legyünk másokkal, bátornak kell lennünk és szembenézni saját felelősségünkkel – jelentette ki a Szentatya szeptember 11-én reggel, a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén. A Vatikáni Rádió beszámolója.

Meg kell tanulnunk, hogy ne ítélkezzünk mások fölött, különben képmutatók leszünk. Ezt a veszélyt mindenkinek el kell kerülnie a „pápától elkezdve”. A megbocsátás, az irgalom nagylelkűségéről beszélt a

Szent Pál arra tanít minket, hogy önmagunkat vádoljuk. És az Úr a szálka hasonlatával, amely a testvéred szemében van, míg a tiédben a gerenda, ugyanezt tanítja nekünk. Előbb a saját szemünkből kell kiszednünk a gerendát, önmagunkat kell vádolnunk. Első lépésként önmagadat vádold, és ne érezd bírónak magad, hogy kivedd a szálkát mások szeméből – figyelmeztetett a pápa. Jézus azt a szót használja, amit a kétszínű, hamis lelkű emberekkel szemben: képmutató.

Azok, akik nem tanulják meg, hogy önmagukat vádolják, képmutatóvá válnak. Mindenki. Világos? Mindenki. A pápától kezdve lefelé: mindenki. Ha közülünk valakinek nincs meg az önvádoló képessége, hogy aztán, ha szükséges, szóljon a többiek dolgáról, az nem keresztény. Az az ember nem lép be a kiengesztelődés, a megbékélés, a gyengédség, a jóság, a megbocsátás, a nagylelkűség, az irgalmasság szép művébe, amelyet Jézus Krisztus hozott el.

Az első lépés tehát ez: kérni az Úrtól a megtérés kegyelmét, és amikor a mások hibáira gondolnék, megállni. Amikor kedvem támad beszélni mások hibáiról,

meg kell állnom. És én? Legyen bátorságom, mint Pálnak itt: káromló, üldöző és gyalázkodó voltam... És mi hány dolgot mondhatunk el magunkról? Takarítsuk meg a másokról való megjegyzéseket, és inkább magunkra tegyünk megjegyzéseket. Ez a nagylelkűség útjának első lépése. Mert az, aki csak a szálkát képes nézni a másik ember szemében, az végül hitvány lesz: hitvány lesz a lelke, tele kisszerűséggel, tele pletykával.

Kérjük az Úr kegyelmét, hogy Jézus tanácsát kövessük: nagylelkűek legyünk a megbocsátásban, nagylelkűek az irgalmasságban. Ahhoz, hogy szentté avassanak egy embert, el kell végezni egy egész eljárást, csodára van szükség, aztán az egyház szentnek nyilvánítja. De ha találunk egy embert, aki soha, de soha nem mondott rosszat másokról, akkor őt azonnal szentté lehetne avatni – mondta homíliájában Ferenc pápa.

(Magyar Kurír 2015. szeptember 11.)

Szentatya, megállapítva, hogy az elmúlt napok liturgikus olvasmányai elgondolkodtattak minket keresztényi mivoltunkról, amelyet a gyengédség, a jóság, a szelídség jellemez; és arra buzdítottak, hogy elviseljük egymást.

Az Úr megjutalmaz minket: Ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek. Ha nem ítélkeztek mások fölött, titeket sem ítélnek majd el. Mi mondhatjuk persze: „Ez szép, nem igaz?” Közöleték bárki mondhatja: „Atyám, ez szép, de hogyan kell elkezdni? Mi az első lépés ezen az úton?” Az első lépés az önmagunkkal való szembenézés. Hogy legyen bátorságunk magunkat vádolni, mielőtt másokat vádolnánk. Pál dicséri az Urat, mert kiválasztotta őt, és „hálát ad Jézusnak, hogy megbízhatónak ítélte, és erre a szolgálatra rendelte őt, aki azelőtt káromló, üldöző és gyalázkodó volt. De irgalmat talált” (vö. 1Tim 1,12–13).

Családi események szeptemberben:

A keresztség szentségében részesültek:

Szeptember 13: Talabér Kristóf

Szeptember 27: Kapusy Pál,

Házasságot kötöttek:

Szeptember 5: Pulszky Lajos és Falusi Szilvia

Szeptember 26: Józsa Zoltán és Török Ágnes

Halottaink:

Czintner Elemér (71), Fekete Gáborné (87), Mravik István (54)

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermeget váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: *jelenleg szünetel.*

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ -21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Schola próbák: felnőtteknek szerdánként 19⁰⁰ órától 20³⁰-ig, gyermekeknek szüleikkel szombatonként 10⁰⁰-tól 11⁰⁰ óráig az oldalkápolnában.

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sarlós Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.